

የጥቅምት ወር መባቻ 1964 ዓ.ም። ቦታው ቀዳማዊ ኃይለ ስላሴ የጦር አካዳሚ ካዴቶች መኖርያ ስፈር፤ ሐረር። ከአንዱ ህንፃ ፎቅ ላይ ካለው መኝታ ቤት በረንዳ ላይ ወንበር አውጥቼ ቁጭ ብያለሁ። የሚይጠገብውን የሐረር ንፁህ አየር ከማጨሰው ትምህር ጋር ተራ በተራ ወደ ሳምባዬ አምጋለሁ። ከሶስት ቀን በሀዋላ የ12ኛ ግዜ ተወዳዳሪ ዕጩ መኮንኖች እንመረቃለን። የሚመርቁን እንድወትሮው ግርማዊ ቀዳማዊ ኃይለ ስላሴ ሲሆኑ ሌላ ለየት የሚያደርገው በምረቃው ዕለት በእንግዲነት የሱዳን መሪ ጃፋር ኤል ኑሜሪ መገኘታቸው ነው። የካዲት አስቸጋሪና ከባድ ኑሮ አየቀለለ መዝናናቱ እየጨመረ መጥቷል። እንደዛ የሚናፍቀንን የጠዋት እንቅልፍ እየከሰከሰው ነው። በእጅ የያዘኩትን ሲጋራ አጠፋሁና ወዲያው በምትኩ ሌላ ለኮስኩ። ከጥቂት ሳምንታት ወዲህ እያከታተሉ ማጨስ ተጠናውቶኛል። ምን ይህ ብቻ የተረጋጋ መንፈስም የለኝም።ከመሬት ተነስቶ ሆይን ባር ባር ይለዋል። ዕቃ እንደረሳ ሰው ቅር ቅር ይለኛል። ለምን ይሆን? እያልኩ እራሴን ለማታለል እራሴን አጠይቃለሁ እንጂ ምክንያቱን ከልቤ ጋር ተመካክሮ አውቁለሁ። መነሻው የፊታችን ቅዳሜ ሳዳር 4 ቀን የመመረቂያችን ቀን ስለሆነ ነው። ሁለቱንም በናፍቆት ስንጠብቀው የነበረ ቀን ነው። ታዲያ መፈንጠዝ ሲገባ ትካዜና ሃዘኑን ምን አመጣው ትሉ ይሆናል። ምክንያቶቹ ብዙ ናቸው። ዋንኛው ምክንያት ግን ሶስት አመት አብረን ከኖርን ኮርሰሜቶቹ ጋር መለየት፤ መለያየት እየቀረበ ነው። ከምወዳቸው ጓደኞቹ ተነጣጥለን እንደ አጣ ፈንታችን ልንሆን እየተዘጋጀን ነው። መነሻችንንና መንደርደሪያችንን አውቀነዋል። መድረሻችን የት እንደሆነ ግን አናውቀውም። ተጣምሮ መከራረሙ ሊሰቃ ነው። ገና ሳሰበው ልቤ ይሰበራል።

አምናና ካቻምና 10ኛና 11ኛ ኮርሶች ሲመረቁ የሰልፉ ሰርአት እንዳበቃ ከሰልፍ ሜዳው ወደ መርከብ ቤት የሚያስወጣውን ደረጃ ለመውጣት በሁለት ረድፍ ጃንሆይንና ዙፋናቸውን መሃል እያደረጉ፤ በብረት ሰለምታ እየሰጡ ያለፉት ትዝ አለኝ። በተለይም ሙዚቀኛ ባንዱ «አወይ ልንለይ ይህ ልንበታተን» የሚለውን ዜማ ሲጫወት «እንኳን ሄዱልን! እጩይታ!» እያልኩ ስዘባርቅ የነበርኩት ሰው እንባዬን መቆጣጠር ያቃተኝ ትዝ አለኝ። ከኛ በታች ያሉት ኮርሶች ትዳሜ ዕለት ስንመረቅ ያለቅሱልን ይሆን? አርግጠኛ ነኝ ዛሬ አልቅሳችሁ ነበር ወይ ተብለው ቢጠየቁ መልሳቸው አምንታዊ እንደሚሆን። የዛን ዕለት ቁምና በቀልን የሚያስታውሰ የለም።

ሁለተኛው ምክንያቱ የትምህርት ቤታችን ጉዳይ ነው። አካዳሚውን የማየው እንደ እንጀራ አባቱ ነው። እንጀራ አባት ያልከው ምን ያህል ብትጠለው ነው? ትሉኝ ይሆናል። በጥላቻ ሳይሆን እንዲያውም በተቃራኒው ነው። እንጀራ አባት ያልኩት አካዳሚው ማንኛውንም ዕጩ መኮንን በአካዳሚው መስፈርት ተመዝኖ ብቁ የሆነ መኮንን የመፍጠር ሃላፊነት ስለለበት፤ በዚህ ሂደት ከመስመር ለቆ የሚወጣውን ካዲት ለመመለስ የሚወሰደው የሰነሰርዐት እርምጃ የከፋ ስለሚሆን ነው። ማንቀሳረር የለም። ስርአቱን አውቆም ይሁን ባለማወቅ የጣሰ የሚደርሰበትን የማስተካከያ ቅጣት መቻል የግድ ነው። ቅጣቱ አስከ መባረርም ይደርሳል። እንግዲህ አስተምሮ፤ ተቆጥቶ፤መክሮ፤ካልሆነም ቀጥቶ ለወግ ለማዕረግ ያበቃ የአባት ቤትን ጥለነው ልንሄድ እየተዘጋጀን ነው። ወደ አካዳሚው ለመጀመርያ ግዜ ለመምጣት ከአናት አባታችን ቤት ስንወጣ ያጋጠመንን የመለየት ሃዘን ስሜት አሁንም ዳግመኛ ልንቀምሰው ነው።

ሌላው አብዝቶ እንጅቱን የሚበለው የእምዬ ሐረር ጉዳይ ነው። ተወልጄ ካደግሁባት አዲስ አበባ እኩል አወዳታለሁ። በሶስት አመታት ቆይታዬ ከተወለጃችሁ የበለጠ ሜዳዋን፤ ተራሮችዋን፤ ሸለቆችዋንና ወንዞችዋን አውቂያቸዋለሁ። ሐረር ! የከተማዎች አባወሬ፤ የጥጋብ የሲሳይ ምድር፤ የደጋግ ሰዎች ሀገር እያለ ባለቅኔው ያወደሳት እንዲሁ አይደለም። ምን ሰዎችዋ ብቻ ጅቦችዋ እንኳን ሳይቀር ገር ናቸው። ከመሬትዋ ጋር ዝምድና አብጅተናል። እንደ ፍልፈል ቀበሮ ጉድጓድ ስንቆፍር የአፈርዋን ሸታ እንኳን ለይተን ማወቅ ችለናል። እንዴት ነው እምዬ ሐረርን መሰብሰብትና መለየት የሚቻለው? አድባርዋም በቃናት መሰለኝ ዝም ብላለች።

እንደው ወደኋላ ጎተትኩት እንጂ ቀስ እያለ እንጀት እያንሰፈሰፈ ያለው የሐረር ቆንጆ እየተባሉ ድምፃውያን በዜማቸው የሚያወድሷቸው የሴት ጓደኞቻችን ጉዳይ ነው። ከግማሽ በላይ የምንሆነው የጓደኝነት ውለችን በግዚያዊነት እንደሆነ የሚታወቅ ቢሆንም ቀጣዩን ህይወታቸውን በትዳር አብሮ ለመኖር የወሰኑም ነበሩ። ባለግዚያዊ ውሎች የሆነው ከምረቃ በዓል ማግስት አሁኑ ዕለት ማታ የአካዳሚው አዛዥ በሚያዘጋጁት የአራትና የዳንስ ምሽት (ግራጃዊሽን ቦል) ላይ እንሰነባበታለን። የመጨረሻ ምሽት! ገና ሲታሰብ ሆኖ ያባባል። አንዱ የኮርስ አባላችን ግን ባልሳሳት በአካዳሚው ታሪክ የመጀመሪያ የሆነና ለየት ያለ ክስተት ለመፍጠር ዝግጅቱን አጠናቋል። ቅዳሜ ዕለት ተመርቆ በማግስቱ አሁኑ ዕለት የጋብቻውን ስነስርዓት ይፈፀማል። አሁንና ጓደኞቹን በዕጮኛው ሰፈር ስም <የብሩክ ሰፈር ጋንግ> እያልን እናበሽቃቸው ነበር። ለእንደዚህ ያለ ቁም ነገር ይበቃሉ ብለን አልገመትንም ነበር። ሙሽራው ኮርስ ሜታችን ለሰርጉ በዓልና ለጫጉላ ቤት እንዲሆነው ተብሎ የአካዳሚው አስተማሪዎች የሚኖሩበት ሰፈር ውስጥ ግዚያዊ ቤት ተሰጥቶት ነበር። እኛም በሰበቡ ሶስት አመት ሙሉ እግራችን ረግጠን የማያውቀውን ግቢ ለመርገጥ በቃን። አሁኑ ምሽት በሚከናወነው ግራጃዊሽን ቦል ላይ ሙሽሮች የአካዳሚው የክብር እንግዳ ሆነው ያመሻሉ። የዛን ምሽት እነሱ ብቻ የመለያየት ዕጣ ፈንታ ሳያሳሰባቸው ተደስተው አምሸተው የወደፊት ትዳራቸውን ይቀጥላሉ። እጅራ ፍቅረኛውን በጉያው ይዘዋል። ረዘም አድርጎ ማቀድ ይሏል እንዲህ ነው።

የሴት ጓደኛ ከተነሳ የቦቱ ሰፈር ጓደኞቻችንን ማንሳቱ የግድ ይላል። በአብዛኛው የካዲት ህይወት ውስጥ አነስተኛ ነው የማይባል ድርሻ አላቸው። ከአክብሮቱ የተነሳ «ምንትስ» እንኳን ብዬ ጠርቻቸው አለውቅም። ጓደኛም አስተማሪም ናቸው። አካዳሚው ውስጥ ከሚሰጠው ትምህርት ውጪ የህይወትን ቁምነገሮች ለማስጨበጥ ከፍተኛ አስተዋፅኦ አላቸው። ቃላቱ ለአፍ ያልተፈጠረውን ጉዳይ በትግስትና በብልሃት ከጀማሪ ተማሪ አንስቶ አስከ ልምድ አለን ከሚሉት ጭምር አስተምረዋል። አክብሮት ሊከከራቸው ይገባል። ዳንኪራውንም ቢሆን በነሱ አስተማሪነት የጀመርን ጥቂት አይደለንም። እነኚህን የመሰለ አጋር ጥለን ልንሄድ ነው።

ሆይ ውስጥ የተፈጠረው ቅዝቃዜ በረዶ እንደዋጠ ሁሉ እየጨመረ ሲሄድ ብድግ ብዬ ወደ ውጭ ወጣሁ። የዛሬው ፕሮግራማችን ቃለ ምህላ የምንፈፀምበት ዕለት ነው። ጓደኞቹም በሰዓቱ ለመገኘት ከየክፍላቸው እየወጡ ውጪ ተገናኝን። ማንም አለመጥደሉን አረጋግጠን በሰልፍ ሆነን ወደ አስተዳደር ህንፃ አመራን። ለዕለቱ ስነስርዓት የለበሰነው ካኪ ቱኔክ ነው። የአካዳሚው ለውንድሪ በአሚዶ ተኩሶ እጅግ አሳምሮታል። የሱሪያችን መስመር ስለቱ እጅ ይቆርጣል። ጫማችንን ሰፎት ሻይን አድርገን እንደ መስታዋት ፊት ያሳያል። የኮታችን ቁልፎችና ትክሾቻችን ላይ ያለው ሾልደር ፍላሽ በብራሶ ተወልውሎ እንደ 24 ካራት ወርቅ ያብረቀርቃል።

የረዘመች ማሸለ እንድም ለወፍ እንድም ለወንጭፍ » እንዲሉ የሌ/ኮሎኔል መንግስቱ ኃ/ማሪያምና ጓደኞቻቸውን ቆሽት ለርጅም ጊዜ ሲያሳርር የነበረ ት/ቤት እጃቸው መዳፍ ውስጥ ገባላቸውና ዳግመኛ እንዳይነሰራራ አድርገው አፈረሱት። ቀየው ቀዘቀዘ፤ ንፋስ መታው። ተሰፋችንም አድጫ ገባው። መመኪያችን ተከተተ።

ታዲያ ህሊናዬ ሃቅ ሲያምረው፤ እኔው ከኔው ስመካከር «እውነት ምህላ ሲፈርስ መቅሰፍት የለውም?» ብዬ አጠይቃለሁ። የናንተን ዳኝነት አልጠይቅም። ዳኝነት የእግዚአብሔር ነው። ነፍሴን ከልቤ የሚያሟግተው ጥያቄ ግን ከህሊናዬ መልስ አለው። እንዴታ! ይለኛል። በቃልና በአንደበትህ ያመነዘርከው ቅጣት አለው። ትዝ ይልሃል በቃል ምህላ ሥርዓት ላይ ግራ ትከሻህ ላይ የነበረው ስይፍ? ትርጉሙን በዕለቱ ተረድተህ ነበር። ቃሉን ያጠፈ ይቀጣበታል አልነበር ትርጉሙ? ታዲያ አሁን ምን አዲስ ነገር መጣና ነው አግራሞቱ? ይለኛል ህሊናዬ። አሁንም አልፎ አልፎ ያ ስይፍ ትዝ ሲለኝ እደነግጥና ስውነቱን ብርድ ብርድ ይለኛል። ቀጥቀጥ አርጎኝ ሲያልፍ ሰዎች ጎኔ ካሉ ምንው? ብለው ሲጠይቁኝ «ሞት አለፈኝ» አለቸዋለሁ። በተለምዶ የሚባል ብሃል ስለሆነ ማንም ሌላ ትርጉም ይኖረዋል ብሎ አይጠረጥርም። ሚስጥሩ የብቻዬ ሆኖ ይኖራል።

ስንቱን መከራ አልፈን አዚህ ደርሰናል፤ በሀይወት ያለነውን ማለቱ ነው። የሻምለው ቅዠት አሁንም እንደተጠናወተኝ ነው። ለረሳችሁት ማስታወሴን እንደክፋት እንዳትቆጥሩብኝ። በእንደዚህ አይነቱ የቅዠት ሀይወት ውስጥ ለማትኖሩ ደግሞ በእናንተ አብዝኛ እንደምቀና ይያዝልኝ።

ብሃደው ብጓዘው ይብስ ይገጥመኛል፤

የመጀመሪያዬን ማን ያመጣልኛል።

ሠላም ለሁላችን ይሁን!

ከቤትወደድ